

עליו שהוא הרוק ומובדק בראש העצם כצפורן בבשר החי וזה אי אפשר לגרונו ובפרט בשור הגדול על ידי הסכין קטן שמנקרין בו לפיכך בעל העטור למד דעת למנקר שיחתוך בגבנונית זה שחל בקצה השני בסכין גדול, וכן יעשה בעצם הסמוך לו ולפי שאי אפשר גרירה זו ובפרט כשנעשית ע"י סכין גדול אם לא שבהכרח צריך ליגע ולחתוך מגוף העצם עצמו מעט קטן לפיכך מאן דנקט בלישניה לשון שבירה לא משתבש אכן לשון הרוקה ובעל העטור בא מדוקדק בתכלית הדקדוק שאמרו ויחתוך ראשי העצמות לפי שהוא לשון ממוצע בין שבירה לגרירה וזה לך האות כי בכל דבר הרך שייך בו לומר לשון חיתוך ובדבר קשה כעץ שייך לומר בו שבירה וכריתה ולפיכך השמיטו לשון לגרור דאזי הוה משתמע שבסכין הקטן היה הדבר באפשר לעשותו וזה אינו ואם הם אומרים לשבור חששו שמא בעלי הנסיון יוכיחו להפך ממשמעות דבריהם ומאחר שכוונתם לא היתה אלא על פי האמת שבמקום ששייך שם לומר שיש ראשי הקנוקנות הללו אינו אלא סביב הגבנונית הרך הלזה ששייך בו חיתוך ולא שבירה נקטו בלשונם לשון זה עדיש ותבחר לשון ערומים ויגיד עליו ריעו מה שכתב לקמן בעל העיטור ונמצא אותו עצם מהותך משני צדדיו וניחו אנן חיתוך הצד הראשון שבו נקשר הזכרות והנקבות אם הזכיר שם שום מפרש שם חיתוך או שבירה כל עיקר בגוף העצם עצמו הרי לא אמרו אלא וחותר הזכרות והנקבות ומשליכו והבשר שבצדדין מנקרו יפה יפה מכל מיני חומץ וחלב שבו וכל זה לא קאי בעצם עצמו כי כל זה הוא חוץ לעצם כן החיתוך השני הוא בדבר שהוא חוץ לעצם דהיינו הגבנונית הוה שהוא מהודק בקצה השני כמו שאמרנו אך להיות שהוא בלתי אפשר שיפרד דבר זה מבלי שיוגע בעצם נקט בלישניה חיתוך בעצם וכן נמי בעצם הסמוך לו שיש לו ממין הגבנונית הוה צריך חיתוך ושבירה על האופן האמור ולפיכך צריך סכין גדול להפריד דבר זה המדובק בו ודוק והבן זה כי בלי פקפוק זה הוא פשטות ואמיתות הענין כהסברת פנים למאן דנקט לשון שבירה וקציצה דלא משתבש ויש לו מקום בראש אך מאן דנקט לשון חיתוך דייק בלישניה וכל מנקר שישמור לעשות על האופן האמור ודאי יכול לאכול ולהאכיל לאחרים בשר מנקירתו בכל אות נפשם ואין להרהר אחריו. אבל כל המשנה אופן הנקור להקל ודאי ידו על התחונה ומלמדין אותו ואם לא ישמע מכריזין ומעבירין אותו כי יש לחוש לחטאת הקהל שיביא להאכיל להם דבר אסור שאסרו ישראל קדושים הם שהחמירו בו יותר משל תורה ועל המנקר המשנה קרינא ליה הכסיל בחשך הולך כי אך יוכל לחטט בידך שהיא סגורה ומסוגרת כל אותן הווירדים הדקים ומשורשים בתוך הבשר ולקנח כל שומן הגיד הדבוק, אתה עתה ברוך ה' השמר לך פן יהיה עם לבבך דבר בליעל לאמר כי בעלי הנסיון יוכיחו בזה הפך דברי חכמי ישראל כי הנה מלבד שכבר הוכחתי ובאתי לעיל שאין סתירה כל עקר בדבריהם שהרי הם לא אמרו אלא ראשי העצמות דהיינו אותו הגבנונית ההדוק בראשי העצמות ועיין הרדב"ז קצ"ד עכ"ז אפי' תימא שבעלי הנסיון היו מוכיחים הפך מדברי חכמים לא תאבה להם ולא תשמע בקולם כי חכמי ישראל האמיתים ידעו והשיגו בכל המושכלות מה שעדיין לא השיגו ולא ישיגו כל חכמי העולם כאשר כמה מן הדברים יוכיחו היות האמת והצדק כי דבר ה' היתה בפייהם אמת בפי המדבר אליהם הוא חיתברך ויתעלה שם כבודו שחלק להם מחכמתו להבין ולהורות לבני ישראל את דרך עץ החיים אשר ילכו בה למען ישמרו לעשות ולפיכך אין לנו לזוז מדבריהם דברי אלהים חיים ועל המפקפק באמיתות זה לדעתי נוטה לצד מינות וראוי להעבירו ולנדותו אם לא ירצה לשמוע לדברי חכמים כמ"ש המרדכי שהשיב ר"י ברי' לרש"י על ידני החיות להצריכם נקור ושאם היה אדם שמפשפש כנגד דבר זה שראוי לנדותו ונוטה לצד מינות לפי שלא חלקו חכמים בין היה לבהמה עי"ש לכן שמענה ואתה דע לך כי להשלמים בחכמתם הרמיזה תספיק להם ואינם צריכים לא לכפול ולא להאריך בראיות רק בראשי פרקים וכמ"ש הרמב"ם מפסוק תן לחכם ויחכם עוד. וענין צליית קרבן פסח ששאלו עליו אין כאן מקומו להשיב כי על פי אמיתות זה אין כאן שאלה להיות צריך תשובה ודוק והבן כל לשון חכמים מרפא. חכמי ישראל.

נקור עיין. נשים נאמנות. תלמיד חכם המבזה:

נקורי תאנים וכו' אסורים משום סכנת ארס הנחש ודיניהם, משנה ו' פ"ה דתרומות ר"ע, אלפסי ור"ן פ"ב דע"ז דף שני"ט ע"א, רמב"ם פ"ב מה' רוצח, אלפסי